

Vimpelin vilinää

Herätyskello pärähtää klo 5.29. Tarpeelliset toimet pikavauhtia. Lusikallinen konjakkia lääkkeeksi. Vaatteet niskaan ja sateenvarjo kainaloon. Valmiiksi pakattu eväskassi mukaan ja matkaan.

Kävelemme vartin matkan kosteahkon mutta koiranpaskalta löyhkäävän metsän läpi bussipysäkille. Liikenne soljuu rauhallisesti. Muutamat laskeutuvat lentokoneet jylisevät taivaalla vaimeasti.

Aamun ensimmäinenkin bussi on viisi minuuttia myöhässä. Hermostuttaa. Tämä voi olla kohtalokasta. Bussi ajaa kuitenkin ripeästi. Kiiruhdamme kipakasti jonotusaluetta kohti. Jo kaukana jonosta keltapäitaiset oppaat neuvovat, mihin suuntaan pitää rientää. Jonon pää onkin yllättävän lähellä.

Saamme jonotusnumeromme ja ystävällisesti perusteelliset ohjeet. Kello on 6.40 ja numeroni 758, mutta toiselta suunnalta kiemurtelee samanlainen lonkero.

Kauppiaat kiertelevät myymässä kaiken maailman tavaraa. Jaetaan ilmaiseksi dödöä, parfyymia, suklaata, ryppejä estävää geeliä ja lehden välissä pikkuradiota, joka jopa toimii.

No, nyt voi ottaa rennommin. Kävimme eilen katsastelemassa paikkoja. Jo reilu vuorokausi ennen porttien avaamista sadan metrin telttajono oli pystytetty jalkakäytävälle. Reppukansaa valui hiljalleen sen päähän.

Nyt aamulla jonoa järjestellään osastoihin, jottei muuta liikennettä katkaistaisi. Vartijoita on kymmeniä jollei satoja. Tämähän menee kuin Saksassa. Noin kello 7.10 setä, jonka hihassa lukee hopeakirjaimin honorary steward, kuuluttaa jonon kohta liikkuvan. Pitäkää jonotuslappunne tallessa ja näyttäkää se vaadittaessa! Jonon liikkuminen eli kutistuminen johtuu siitä, että telttailijat joutuvat kasaamaan rensselinsä.

Kokenut kaverini arvioi, että meidän kohdallamme jono pysähtyy lopulta kadun korkeimmalle paikalle siihen vessojen kohdalle. Mutta lonkero mateleekin satoja metrejä pidemmälle. Tässähän aukeaa mahdollisuudet vaikka mihin.

Jono pysähtyy lopulta noin kello kahdeksan. Edessäni seisoo kolmekymppinen viehättävä Angela Kentistä. Hän on jonottanut jo viitenä vuonna. Siis ammattilainen. Takanani jonottaa parikymppinen tummahko iloinen Jehaan Lontoosta. Hän on noviisi.

Kovaääniset pauhaavat tarkkoja ohjeita. Tiettyihin paikkoihin oikeuttavia rannekkeita aletaan jakaa jonon alusta. Sellaiseenkin voi tässä olla mahikset. Lipunmyynti alkaa jo 9.30, mutta silloin ihmiset ohjataan vasta odotuskarsinaan. Oikealle alueelle päästetään kello 10.30.

Ei luottokortteja, varatkaa tasaraha, matkatavarat voi jättää ulkopuolelle säilöön. Varautukaa laukunne ja tavaroittenne perusteelliseen tarkastamiseen.

Kello näyttää 8.50. Keltaliivisiä olkihattuisia herroja lähestyy. Yhdellä on kädessään violetinvärisiä liuskoja. Jonossa kuhistaan. Riittääkö niitä vielä tänne asti? Ryhmä lähestyy kuin etana. Haluavatko kaikki todella kalliille istumapaikoille! Vielä parikymmentä ihmistä edessä.

Nyt! Saimme kakkoskentälle hienoille paikoille oikeuttavat rannekkeet! Jonossa vallitsee vihdoin rento meno. Paikat on varmistettu. Letka kiemurtelee kävelysiltaa pitkin tien yli. Vielä huipputarkka turvatarkastus ja pääsemme sisään. Kello on 10.40.

Hengaillaan ja toivotaan mukavaa päivää. Mutta pelätään pahinta. Nimittäin kuuluisaa Wimbledonin sadetta.

pajen